

Миро и Драгица в един глас извикаха:

- Какво? Какво е станало?

- Физор Апс е на Алтре Мунс – предадох думите на Сидо Йинкс. - Закарали със совалката госпожа Хронхра там, защото положението ѝ се влошило. Сидо Йинкс бил чул, че от Алтре Мунс признали, че били допуснали грешка, като ви обвинили.

- Наистина ли? - не вярваше Миро.

Сидо Йинкс чу въпросите на Миро и Драгица и извика:

- Да, истина е! Току-що ми се обади Физор Апс. На Алтре Мунс е и никой не я закача.

- Добре, можеш ли да ни свържеш с нея? – попита Миро.

- Прехвърлям я – потвърди Сидо Йинкс.

- Физор Апс – извика Миро, - чуваш ли ме?

- Да, Миро – чухме гласът на Физор Апс. -

Пристигнахме в Лонгадом през вратата на рая. Първо минахме през База 2 Тера прим. Там никой не ми обърна внимание. При влизане в Лонгадом минахме проверка, но отново никой не ми обърна внимание. На Адон дори не ѝ отнеха оръжието.

- Кой е с вас? - поинтересува се Миро.

- Само Нора и Братея – отвърна Физор Апс. -

Нямаше никакви формалности. Признаха пълномощията на Нора. Интересно е, че веднага намериха преводач на дохрон.

- Намерили са преводач на дохрон?! - извика Миро.

- Явно, връзките с Хронда не са отскоро – обясни Физор Апс. - Жената познаваше госпожа Хронхра.

- Жената? - не разбра Миро.

- Преводачката – уточни Физор Апс.
- Аха – досети се Миро.
- Сега отиваме към клиниката – продължи Физор Апс. - Тя се намира близо до Ноумист. Струва ми се, че там искаше да ви води Винко Станс.
- Така ли? - изненада се Миро.
- В тази клиника използвали хипноза, а не устройства за четене на съзнанието – обясни Физор Апс. - Мисля, че Винко Станс говореше за нещо такова.
- Да – потвърди Драгица. - Доколкото може да му се вярва.
- Наистина има такава клиника – каза Физор Апс. - Там ще се опитат да разберат какъв е проблемът с госпожа Хронхра, за да определят лечението.
- Добре – Миро ми подаде смартфона, - нямам повече въпроси.
- И аз нямам – казах аз, - дръж ме в течение.
- Чакай, чакай – извика Физор Апс, - Адон иска да говори с теб. Давам ти я.
- Може би ще се забавим – каза Адон. - Ще се наложи да нагледате Ерис Ликт и хората му.
- А как да стигнем дотам и как да влезем в хангара?
- попитах аз.
- С подземната железница – обясни Адон, ще хванете посока север, на десетата станция. Като стигнете там, лесно ще намерите хангара, вижда се от станцията, островът не е много населен. Ще препратя кода за отваряне на вратата до джобния телефон на Тона.
- Добре – казах аз. - А осъществихте ли контакт с властите на Алтре Мунс?
- Да – потвърди Адон. - След като оставим госпожа Хронхра в клиниката, отиваме на среща в Урби Макс, в

Съвета на Алтре Мунс, с представители на тяхната комисия по външни отношения. Ако там се съгласят да снемат изцяло обвиненията срещу твоя колега и приятелите му, може да се договорим да им предадем Ерис Ликт, за да бъде съден на Алтре Мунс. Разбира се, ще искаме писмено потвърждение. Сега да приключвам, че скоро кацаме.

- Ще чакам новини – завърших разговора.

Полковникът ме погледна въпросително.

- Може да не се наложи съдът на Хронда да се занимава с Ерис Ликт, ако Съветът на Алтре Мунс потвърди, че ще бъде съден там – обясних аз.

- Вече и без друго не е толкова важно, дали ще отида на Алтре Мунс – каза полковникът. - Важното е, че дойдох в Хронда и открих Вилма.

- Колкото и сложен и объркан да е светът – обади се Елма, която беше чула разговора ни, - мисля, че има една светла нишка, която се прокрадва и в най-дълбоката тъмнина. За някои хора това е надеждата, която ги крепи, че ще дойдат по-добри времена, че ще успеят да постигнат мечтата си, че ще имат сигурност в живота. За други хора това е вярата в Бог, и тя им дава сили и в най-тежките моменти.

- Да – потвърди Драгица, - „вярата е твърдата увереност в неща, за които се надяваме, убеденост в неща, които не виждаме“. Тези думи на апостол Павел бяха като лайт мотив в книгата на гвардияна от Ноумист.

- Кой е той? - поинтересувах се аз.

- Дълга история – каза Драгица. - С тази книга започна и нашата одисея. Инко Нитс възложи на Миро да преведе тази книга на съвременен хърватски, а в същото време следеше мислите ни и под предлог, че сме щели да

се разприказваме, ни отвлече.

- А защо е искал да се преведе тази книга? -
попитах аз.

- Това е книга отпреди хиляда години – обясни
Миро. - В библиотеката на Ноумист е поставена в центъра
на залата в специална витрина и се пази като най-святата
реликва. Преводът ѝ на съвременен хърватски щеше да
направи голяма сензация, ако беше станал общо достояние
и ако се докажеше, че тя е автентична. Обаче се оказа, че
Инко Нитс, а и Винко Станс, както разбрахме по-късно, не
са искали да преведе книгата, а да ни отвлекат.
Твърдението им е, че сме от друго време, че сме жители на
Ноумист и какви ли не още абсурди.

- И на мен ми направиха впечатление датите на
раждане и смърт, посочени в документите, които даде Ерис
Ликт – казах аз.

- Това са измишльотините на Винко Станс – с
презрение се обади Драгица. - Ако ме оставят на мира да
се върна в Загреб, няма да помисля нито за Лонгадом,
Ноумист или изобщо Алтре Мунс.

- Имам колега в щаба на хърватските ВВС – каза
полковникът. - Мога да поговоря с него да ви осигурят
защита от извънземните.

- Лошото е – поклати глава Миро, - че вече не
знаеш кой с кого е. Твоят човек може отдавна да работи я
за Винко Станс, я за Монти Кол или за някой друг човек
или влечуго.

- Мислиш ли, че толкова далеч се е стигнало? -
учуди се полковникът. - Това би означавало, че всичко е
извън контрол. По-точно, извън земен контрол?

- Най-точно ще е: под тотален извънземен контрол
– заяви Миро.

- Не съм забелязал у нас да е така – усъмни се полковникът.

- Какви са ти наблюденията? - попита Миро.

- Не съм правил наблюдения – призна полковникът.

- А е трябвало – каза Миро. - Ако си помислиш за някои алогични действия на управляващите, как би си ги обяснил?

- Че са некадърници – засмя се полковникът.

- Това е доста удобно обяснение – продължи Миро.

- Но дали наистина е така?

- Мисля, че наистина са некадърници – потвърди полковникът. - Поне за онези, за които работя и които познавам, гарантирам, че са некадърници. Изобщо не могат да вземат едно адекватно решение. Постоянно трябва да се разправям с тях, да ги убеждавам, че това е погрешно, да им събирам от девет кладенеца вода. Не разбират. Допускат такива сериозни грешки, че ако им бях шеф, досега да съм ги изхвърлил.

- И никой не ги изхвърля, нали? - погледна го Миро с хитър поглед. - И знаеш ли защо?

- Знам – кимна полковникът. - Защото са нечии синчета.

- Да, и това е доста удобно обяснение – кимна Миро. - И съвсем нормално е да се приеме такова обяснение, вместо другото, че работят за Винко Станс или Монти Кол. Или за Додранс и Репта Бун. Все едно. Значи, приемаш безкритично обяснението, че някой е некадърник и нечие синче, та затова не го били изхвърлили от висок държавен пост, но не се замисляш, че нещата са много по-дълбоки.

- А именно? - подкани го полковникът.

- Както ти казах – продължи да развива тезата си

Миро, - тези хора са много удобни за манипулиране, наистина са некадърни, имат гръб, нямат собствено мнение и най-важното – лесно могат да бъдат жертвани! Потърсиш ли по-подробна информация за тези некадърни синчета на влиятелни личности, ще се убедиш, че влиятелните им бащи са много уязвими. От време на време най-малкото чуваш слух, че са се замесили в някоя далавера, че били кредитни милионери, че имат извънбрачни връзки с двата пола и какви ли не още пикантерии. Лесно тези слухове могат да се превърнат в компромати с изфабрикувани или истински доказателства – няма значение. Авторитетът им спада, влиянието им намалява и скоро и синчетата им могат да изхвъркнат от удобното кресло. На пръв поглед това е случайно, не е свързано с никакви борби за власт, но ако се поровиш, може и да откриеш доста по-сериозни причини. Татенцето например бил член на управителния съвет на „ФАСТЪР Бъкс енд Тръкс“ или на „ФАСТЪР Бъгз енд Дръгз“. Една от тези компании е спечелила при странни обстоятелства публичен търг за милиарди евро. Как става това?

- Миро, много фантастика четеш – укори го Драгица.

- Добре – погледна я Миро. - И „ФАСТЪР Бъкс енд Тръкс“ е фантастика, така ли? Общественият търг за милиарди също е фантастика, така ли? Синчетата на членовете на управителния съвет на компанията, назначени на ключови позиции в администрацията, също са фантастика, така ли?

- Ами... - поколеба се Драгица, - това са новини от жълтата преса, знаеш, че не я чета.

- И аз – отвърна Миро, - но чу Монти Кол да казва, че това е фирмата на Додранс? Нали?

- Ами... - не знаеше какво да каже Драгица.
- Да или не? - настъпателно продължи Миро. - Чу ли Монти Кол?
- Е добре, де... - разпери ръце Драгица, - това не беше ли вечерта в Загреб?
- Да – потвърди Миро.
- В клуба, нали? - попита Драгица.
- Да – кимна Миро.
- Малко ми се губи – въздъхна Драгица. - Честно да ти кажа, не съм сигурна, че съм го чула.
- Няма значение – махна с ръка Миро. - Не е толкова важно. Важен е принципът. Навсякъде настъпва хаос в управлението, некадърници са на отговорни постове, а в същото време благодарение на тях се облагодетелстват извънземни компании.
- Добре – обади се полковникът, - ако приемем, че извънземните предизвикват хаос, те какво ще спечелят, ако от този хаос се стигне до безредици и войни?
- При всички положения печелят – отговори Миро.
- През войната са продавали забранени технологии. Доста злато са измъкнали от Земята само благодарение на локалните войни, които подклаждат от време на време. Да не говорим за икономическите кризи. Всъщност, защо мислиш, че настъпват кризите?
- Много причини – вдигна рамене полковникът. - Липса на златно покритие на средствата в банките, например.
- А защо, според теб, изчезва златото от банките? - погледна го Миро изпитателно.
- Сигурно пак много причини – сви рамене полковникът.
- Така е – съгласи се Миро, - но една от тях е, че

златото от банките вече е на Мундо Майс.

- И кой ти каза това? - учуди се полковникът.

- Питай Блавор, когато се срещнете – посъветва го

Миро.